Any XIX 15 CENTIMS Núm. 974

PAPITU

—Es devia quedar parat en Pep quan el teu marit us va sor prendre..

—Sí, noia. Va parar en sec.

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 16 DE NOVEMBRE DE 1927

Disbauxes confidencials

LA MODA ZOOLOGICA

Es moda portar un gos de cartró o un ós pelut sota el braç. Les nostres elegants, que per res del món sortirien amb una criatura al braç (ens referim, està clar, a les casades), no es fan

pregar ni senten escrúpols a anar per aquests mons de Déu amb una bestiola de cartró.

Això que les americanes portessin un lleó al manguito, *o un conill a la butxaca, o un gos pelut de troca al moneder, i que per aquest sol fet les fessin sortir a les revistes illustrades destinades a fomentar l'enveja dels provincians europeus, les dones d'aquí per força no podien observar-ho impassibles. L'instint d'emulació, tan propi del sexe femení, no podia trigar a manifestar-se. S'ha manifestat amb certa timidesa, però en el fons tot és el mateix. Els lleons que les americanes exhibeixen al Broadway, aquí s'han transformat en óssos de cartró coberts de borrissol, que les nostres elegants exhibeixen al Passeig de Gràcia.*

Amb aquesta moda, els que n'han sortit més perjudicats han estat els infants. Les mares, per tal de poder exhibir l'ós de moda o el bulldog *de cartró, no han tingut escrúpols de desposseir els seus fills de la joguina que més estimaven, i a cada llar s'hi ha desenrotllat un drama de família que l'autoritat del pare, com de costum, no ha pogut resoldre.*

I com que de l'expandiment i increment que pugui prendre aquesta moda en depèn l'estètica de la ciutat, esperem que el nostre magnífic Ajuntament, sempre a l'aguait de tot, crearà el carretó dels gossos de cartró, *que recollirà totes les bestioles que no portin la* chapa *acreditant haver pagat l'impost del luxe i de la poca solta.*

EL «XARLES»

El xarleston, convertit en el «xarles», ha devingut el ball més popular i més a l'abast de tothom. Des de la que pren el te al «Ritz», a la que arramba al «Globo», no hi ha una dona que no es daleixi pel «xarles» i no el practiqui amb tot el seu entusiasme.

Nosaltres, però, per a fer-lo més popular, en diríem el «Xarles Nicolàs», com a record del ballarí-foca que resistia dues centes quaranta hores ballant i que tants estralls ocasionà entre les porteres. El «Xarles Nicolàs» podria ésser una mena de ball continu que durés fins que les forces dels balladors s'acabessin, o fins que una altra necessitat no els cridés vers un altre cantó.

Creiem que aleshores fins els més exigents restarien satisfets i les tardes dels diumenges serien aprofitades com cal.

EL PREU DE LA GLORIA

Heus ací el títol d'una pellícula que gairebé han vist tots els barcelonins. Una pellícula més de la gran guerra, admirable per tots conceptes i dirigida per un gran director.

A nosaltres, però, no és l'elogi d'aquesta pellícula el que ens tempta, sinó allò que el títol ens suggereix.

El preu de la glòria, *que per un artista equival a una vida de treball i d'estudi.*

I per un metge, a l'eliminació constant de pacients.

I per un actor, al manteniment de la claca.

I per un aviador, a la travessia de l'Atlàntic.

I per un astròleg, al descobriment d'un planeta.

I per un futbolista, a la fallida del club.

I per... etc., etc.

I per un corrido?

Per un corrido, *el preu de la glòria són deu pessetes, sempre que no porti conseqüències.*

Si porta conseqüències, el corrido *és dels que la glòria li costa més cara.*

GUNDEMARO RECOLONS

★ ★ ★

EL SUICIDI

En Joan Devesa arribà a casa seva desconhortat i aclaparat. No veia manera de complir amb els seus creditors. Ja no podia fer com fins aleshores, de tapar un forat per destapar-ne un altre. Tots els forats eren destapats. Els deutes l'ofegaven materialment i li era impossible sortir al carrer, car els seus creditors el perseguien implacablement. No el fiaven ni el sastre, ni l'adroguer, ni el sabater... El seu viure en aquestes condicions era una tortura. Això l'obligà a prendre un determini. Mai com aquell dia havia sentit tan imperiosa la necessitat de suicidar-se. En arribar a casa seva, estava decidit. Però per a suïcidar-se li calia quelcom. Pistola no en tenia, arsènic no n'hi voldrien vendre, i per llençar-se daltabaix del balcó vivia en un pis entresol que amb prou feines si li hauria permès trencar-se una cama. Per això, després de molt rumiar, es decidí per l'asfíxia. Tancà l'habitació hermèticament i obrí l'aixeta del gas. Es ficà al llit. Damunt de la tauleta de nit veié un sobre clos dirigit a ell. Psè! Què podia interessar-li ja, quan havia fet el propòsit d'abandonar aquesta vida? No es preocupà més del sobre i començà a respirar amb fruïció. Començà a sentir una sensació estranya; com si un fum espès li entrés als pulmons. Sentia una terrible opressió al pit i un bategar dels polsos violent. Començà a sentir els primers símptomes de l'asfíxia.

De sobte pel seu cervell hi creuà una sospita. La sospita de què aquell sobre pogués contenir una àncora de salvació, la notícia d'una herència, o la concessió d'un empleu...

Aleshores, en Joan Devesa, sobreposant-se a l'asfíxia, reunint les forces que li restaven, s'abocà tremolós damunt del sobre i el desclogué.

Tremolant d'emoció, foll i esperançat, l'obrí i llegí el seu contingut.

—Jo tinc un fulano que em té retirada per sempre.

—Doncs jo en tinc varis que em retiren per estones.

En aquella carta se l'assabentava que la companyia del gas, cansada de no cobrar els rebuts, feia quinze dies que li havia tallat el fluid.

★ ★ ★

EL LLARD

Dia de cacera. Tres amics, *bons vivants*, encantats de la vida, després de perseguir inútilment els conills i les perdius, cerquen un lloc on poder reparar les forces perdudes, amb un piscolabis reconfortador.

Caminen, caminen i caminen i per fi troben una caseta d'as-

Dues grans meravelles

CURA-FERIDES "HEIL" **Preu, UNA pta. tub**

TUB VERMELL

Curació ràpida de totes les ferides, talls, esgarrinxades i panallons

Indispensable a deportistes excursionistes i treballadors : No deu faltar a cap oficina, taller, fàbrica ni casa

CURA-ULLS DE POLL "HEIL" **Preu, 1'25 ptes. tub**

TUB GROC

Curació ràpida de tota classe d'ulls de poll, de gall, durícies i verrugues

No taca ni s'enganxa als mitjons, ni se'n va del lloc aplicat; no fa cap molèstia, molt al contrari, calma el dolor al momet de posar-se

Demaneu sempre marca HEIL (registrada)

REPRESENTANT : N. SELLÉS BARBARÁ : BALLESTER, 53 : BARCELONA : TELÉFON 1747-G

VENDA : Als principals Centres d'Específics, Farmàcies i Drogues

DIPOSITS : Dr. Ferrer, Rondа Sant Pere, 2; Casa Segalá, Vidal i Ribas, Dr. Andreu, Vda. Alsina i J. Martin

pecte miserable que treu fum per la xemeneia. Com que no n'albiren d'altra, i és qüestió de decidir-se, ja que la gana els apreta, truquen, entren i demanen menjar.

La dona que els rep els diu que únicament té ous, pa i vi, i que si amb això en tenen prou, que ells mateixos s'ho guisin, car ella té altres quefers més importants.

Els pobres caçadors s'engiponen com poden, i com que vénen afamats s'ho mengen tot amb gran delit.

A l'hora de passar comptes, demanen quant val.

—Què us devem, bona dona?

—Mirin... Una dotzena d'ous, quatre pessetes... Un quilo de pa, vuitant acèntims. I una pesseta de vi... Tot plegat, cinc pessetes vuitanta cèntims.

—I el llard?

—El llard? No els en he pas donat, de llard.

—No, però nosaltres ens l'hem pres d'una tassa que hi havia sobre la xemeneia.

—Oh! No us el vull pas comptar, doncs. Es del que gasta el meu marit per untar-se les morenes.

★★★

L'AVAR PERVERS

Bo és que hom sigui interessat, que cerqui en benefici propi afavorir-se, que tingui l'esperit d'obrar, abans que pels altres, per la seva conveniència; però que ho malmeti tot, fins l'honor i l'estimació vers sos familiars, per tal d'acaparar diners i més diners, embrutant la seva consciència, això no!, això mai!, ni per cap excusa. La perversitat és el grau màxim de la maldat.

L'avar que ens ocupa no ho veu pel cantó noble i sa de les coses i es va valdre de la malignitat per no abonar l'estipendi del treball a cert doctor en medicina ben complidor en son comanament.

Veuran:

En Samsó, un avar pervers en tota l'extensió del mot, tenia una filla d'uns set anys. Una floreta tendre i odorosa de gemat verger, però la privació, en part, d'aliments i... carícies, puix fins les carícies li privava, l'aliment més saborós de la infantesa, caigué malalta.

I en Samsó, contra la seva voluntat, anà a cercar un metge.

En la primera visita, assabentat el metge de la manera de procedir d'en Samsó, li semblà bé preguntar-li si podria comptar amb l'estipendi, i l'avar l'hi assegurà amb les següents paraules: «Senyor metge: jo, tant si la cureu com si la mateu, no us mancaré en el pagament.»

Es succeïren les visites. S'aplicaren els remei de què la ciència disposa, però s'hi arribà tard. No sempre la saviesa dels mortals és suficient per esvair les penalitats de la vida... I, és clar, aquella floreta tendre i odorosa de gemat verger, un matí fredós de gener, mentre la neu, a borrallons, encatifava la terra benfactora, s'esvaïa de son càlzer l'existencia vital marcida del tot...

Vuit dies després, el doctor visità en Samsó perquè li satisfès els seus honoraris, però l'avar el pagà amb la següent perversa estratagema:

—Senyor metge: heu guarit la meva filla, vós?

—No l'he guarida, però no fou pas per manca de ganes.

—Molt bé. Per tant, així, doncs, l'haveu matada!

—Això, no! Mai!... Déu em lliuri de tal pensament!

—Doncs bé. En la primera visita, en preguntar-me, vós, si us

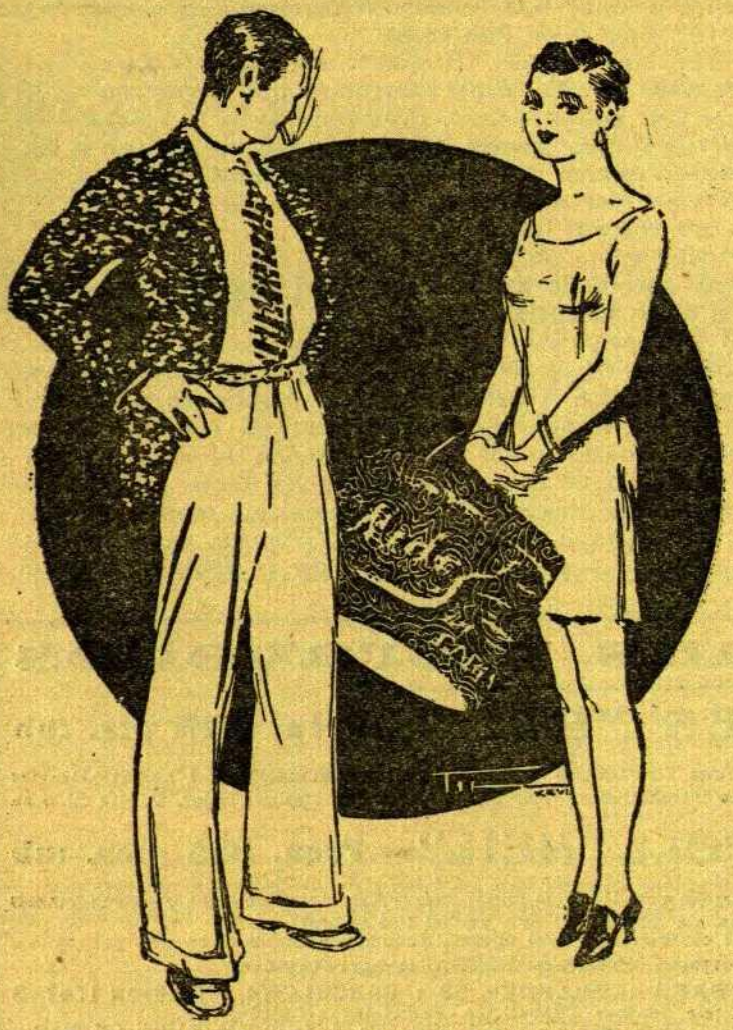

—I pensar que m'han enviat a buscar fil!

pagaria, vaig dir: «Tant si la cureu com si la mateu, no us mancarà el pagament.» Ara bé; l'haveu guarida ma filla? No. L'haveu matada? Tampoc. Així, doncs, no he de pagar allò que no dec. Estem en paus.

I el doctor, per evitar raons, bo i comprenent la mala astúcia, la maligna estratagema, marxà amb el cap cot i ben apesarat de no cobrar l'import del seu treball, però, això sí, pensant, a l'ensems, en el nivell soterrós en què es col·locà aquell avar en sa perversitat.

FRA ANSELM TAROT

★ ★ ★

ORACIÓ FÚNEBRE DE L'INCORREGIBLE PALAUDARIES

(TRADUCCIÓ)

En Palaudàries ha mort. Déu l'hagi perdonat. Era un home terrible!

Encara em sembla que el veig amb el seu abric tronat—però sempre correcte,—amb les botes lleugerament doblegades de la punta, el seu *hongo* i la seva barbeta. Encara tremolo recordant-lo.

Era una veritable fantasma. No se'l veia arribar. Quan un se n'adonava era massa tard per esquivar-lo. Era misteriós com un anònim. No arribava mai, ni compareixia. Apareixia.

Saludava amistosament. Però després de l'invariable: «Com ho passes?», començava a parlar de negocis estranys i llunyans, bon xic il·lusoris; de projectes incerts, d'assumptes en tramitació i que no podia enllestir, a menys que...

—A propòsit... No podries deixar-me un duro?

Perquè en Palaudàries havia vingut a la terra amb aquesta missió: *sablejar*!

I en Palaudàries obeïa el seu destí.

Honrada i resignadament *sablejava* infatigable.

Mai—he de confessar-ho a honor seu—passava dels cinc duros. Si per casualitat no tenia necessitat de més de dos francs, amb la imprevisió que el caracteritzava no demanava més de dos francs.

* * *

Jo crec que actualment es troba a la dreta del Pare Etern, perquè va morir santament.

Malgrat no tenir cap crim per confessar, va demanar un capellà perquè l'assistís en la seva darrera hora.

En rebre l'absolució, en lloc d'esperar tranquil l'hora de la partida, es mostrà nerviós i inquiet.

—Què tens, fill meu?—li preguntà el capellà.

—Pare—respongué en Palaudàries, — jo no estic tranquil. Déu no em voldrà rebre. Veritat és que jo no he fet mai mal a ningú. Però, a qui he fet bé, jo, en aquest món? He viscut una existència inútil, no tinc cap títol per mostrar que pugui guanyar-me la voluntat de l'Altíssim... Si jo tingués...

—Què?—demanà el capellà.

Amb un suprem esforç en Palaudàries es va incorporar i misteriosament demanà al capellà:

—Pare, no em podria avençar cent dies d'indulgència. Ja els hi tornaré quan sigui al Cel.

★ ★ ★

UN HOME CONFIAT

Tot el barri ho sabia. La nova va circular amb una rapidesa sorprenedora. El senyor Quimet havia atrapat un fulano, en pijama, amagat sota el tàlam nupcial...

I, està clar, llavors resultà que tothom n'estava enterat que el senyor Quimet portava allò

—Vostè, senyoreta, per guanya diners, deu necessitar molts vestits!

—No ho cregui: com menys roba, més quartos.

que agrada tan poc portar als casats.

—Si ja amb l'advocat de l'entresol...

—I amb l'estanquer, que no ho veia?

—Un senyor jove la visitava sovint...

—Jo la vaig veure a Pedralbes amb un fulano...

I així, tot el veïnat hi deia, piadosament, la seva.

Però on la notícia va causar sensació va ésser en el cafè. La «penya» del senyor Quimet estava indignada. Vet aquí per què cada nit guanyava!

—Suposem que després de l'ocorregut, no tornarà més!

—Fóra tenir molta barra!

—No s'atrevirà...

—Tindria la cara molt gruixuda!

En aquell moment, pam!, s'obre la porta i entra, somrient com si res, el senyor Quimet. La sorpresa va ésser general.

—Què: que no fem el «xamelo»?

I no sabien què dir-li... i van fer el «xamelo».

Però un de la colla no se'n sabé estar.

—Trobem molt estrany, senyor Quimet, que després d'allò que ha passat...

—Allò d'ahir nit? No té importància.

—Carai, home! Trobar sota del llit on dormia la dona un home en pijama...

—No té importància. La dona m'ha assegurat que no el coneixia. I un servidor no té motiu per dubtar de la dona...

★★★

DRETS IGUALS

Deia l'Agnès a en Pere,
bo i parlant del casament:
—Si vols que sigui ta esposa,
m'has de concedir els drets
mateixos que vulguis «tindre»...
(sense mancar al dever).
Es a dir: si surts de casa
de nit, sortir jo també,
encara que cadascú
vagi per llocs diferents.
Per a manar l'un i l'altre,
cal tenir iguals els drets.
L'esclavitut, abolida.
De l'absolutisme, res.
Llibertat pels dos a una.
Ample camp, com els ocells.
No estirar massa la corda,
que afluixant és el remei
per a esvair les baralles
i viure plàcidament.
Això desitja l'esposa,
l'esposa amable i fidel.—
I en Pere prou va respondre,
que pensa més que l'Agnès:
—Si així creus ésser ditxosa
i jo hi guanyo en l'amor teu,
tots els drets et concedeixo,
excepte un, car no pot 'ser.
Ara, que jo, amb tot *agrado*,
a estones te'l cediré
sempre que usar-lo desitgis

El llegítim VARON DANDY sols es ven embotellat. A granel és sempre falsificat.

—Em sembla que exageres Manelet!

i que jo pugui, s'entén.
Això sí, no abusant massa,
que en fer-ne ús a tort i a dret,
pot esdevenir que, a l'últim,
ni tu ni jo... no el tinguem.

FRA ANSELM TAROT

* * *

UNA DONA GENEROSA

En Miquel, aquell vespre, en el cabaret, sostenia la tesi que totes les dones de món són interessades.

—Creieu-me—deia.—Totes van darrera la pesseta. Com no sigui un caprici, és en va que un home s'hi engresqui. Una almoina d'amor no la fan mai. Són interessades i egoistes.

—Home! Hi ha excepcions... No es pot judicar així...

—Mireu — respongué en Miquel.—Fem una prova. Ara entra la Suzy, que, com sabeu, és de les que treballen. Preguntem-l'hi...

I quan la Suzy s'apropà, en Miquel li preguntà:

—Escolta, maca...

—Digues, ros...

—Tu has escoltat mai a cap home que—capricis a part, eh? —no tingués quartos?

—Sí, noi, sí. Ahir mateix. Vaig passar tota la nit amb un xicot que no tenia un cèntim...

En Miquel es quedà aclaparat.

Però la Suzy continuà:

—Però jo, saps?, abans no ho sabia...

★ ★ ★

FALTA DE COSTUM

Representant la Sió
—soltera, a qui mala veu
ha dit no era res de bo—
de Verge en la Passió,
va dir un:—Molt mal ho treu;
abans ho feia un xic bé,
i a fe que gastava uns fums!—
A lo qual un altre digué:
—Tant de temps sens verge 'sê,
ve que es perden els costums!

CHARLOT
DIRECCIÓ
EX-AMO DE "LAS ONCE PUERTAS"
MOBLES DE TOTES MENES, AL COMPTAT I PLASSOS. FACILITAT EN ELS PAGAMENT
32, CARRER PRINCESA, 32

★ ★ ★

EL SETÈ «COCK-TAIL»

L'escena en un bar.

Un parroquià, després del setè *cock-tail*, diu al cambrer:

—Em vol deixar l'anuari?

—Prou. Tingui...

El client busca i rebusca, girant fulls i més fulls. Torna a començar, i res. Com que fa tentines, s'ha d'agafar al taulell per no anar-se'n de nassos.

Per fi, el cambrer, compadit, se li acosta:

—Vol que l'ajudi, senyor?

—*Bueno*... a... a... ajuda'm.

—Què busca el senyor?

—El meu domicili. No em... recordo on visc...

REDACCION

SU DÍA: FRENTE AL LICEO
SU NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

Todo lo puede el amor

Lema: *No val a tirar piñols.*

Bueno: un servidor ya tiene pensada la mena de manera de ir caliente este invierno. No se crean pas que se trata de hacer ali con una flavia de aquellas revingudas y mantecosas, no. Un servidor hace bondad y no está por broques. El medio que ha rumiado es más sencillo y al alcance de toda mena de fortunas. Consiste, sencillamente, en encerar a un sastre que bade.

(El Olimpo mitológico ¿en qué recuerda a una cajetilla de cincuenta?

Pues en que *está Baco.*)

Ahora, que eso de dar con un sastre que tenga lana en el cogote y se deje enredar no es tan fácil. Todos hacen el ojo vivo y te piden las pañas por adelante.

Yo, un golpe, me hice hacer una americana de aquello más caya, y al cabo de 3 años, el sastre, todo enfutismado, vino a cobrar, con aquella buena fe. Y yo le hice:

—¿Quién caray la ha hecho esta americana

—Yo, vatua el mundo malo.

—Pues usted debe pagarla.

—Ay caratsus. ¿Y por cuáles siete sueldos?

—Sí, hombre. ¿Usted no conoce aquello de que «el que la hace la paga»?

Bueno: si no toco el dos a corre cocida, recibo del carpón.

(¿En qué se parecen los decoradores a los pianistas?

En que hacen *arte-sonado.*)

Cuando la habillé más de trajes de toda mena fué cuando me hice con aquella flavia de Santa Fe de Bogotá, que se decía Luz. Entonces sí que la habillaba. Era rica hasta la cabeza de arriba y tenía seis raspas y dos botones.

No es extraño que fuese yo como cale. El gozo que hacía gracias a una americana con dos botones. Pero era muy empipadora. No podía sufrir que, cuando uno sudaba de valiente, fuese en mangas de camisa. Siempre tenía que tirarme la americana, si os place por fuerza. Y yo sudaba de aquello más.

En esto sí que me parecía a ella. En que ella también *sud-americana*!

(¿Qué diferencia hay entre un corrido y un payés?

En que el payés tiene una manta y el corrido una *amante.*)

Donde los trajes los sastres los hacen más bonitos es en Madrid. Podéis subir de pies. Allí vais a un sastre de mala muerte, le compráis, por una porquería, un pantalón de pan mojado con aceite y resulta que os da *un pantalón de Corte.* No falla.

(¿El colmo de un avaro?

Ir a comprar panecillos y exigir que sean duros.)

Los sastres son una gente un buen chico inmoral. No tan sólo, con una sencillez aclaparadora, te hacen un corte de mangas en un tres y no nada, sino que tú vas a buscar muestras y tela tocan en seguida. No falla nunca.

(¿Se comerían ustedes una tajada que otro animal se la hubiese pasado por la boca varias veces?

¿No, verdad?

Pues no coman lengua...)

Pues sí: si ustedes, que la saben larga, conocen algún sastre que venga del huerto, me avisan, que ya tendrá faena para una estonita. Tendrá faena en engiponarme 21 trajes y en cobrar.

Suyo de ustedes afectísimo hasta allí,

BUENDIA Y GASSOL

★ ★ ★

Un suceso abracadabrante

Ayer, cuando estábamos digeriendo un ápat de duro, en la dulce somnolencia y beatitud plácida del hombre que ha deglutido manjares asaz epicúreos (caray, qué parrafito, ¿eh?), vino Filustrellas, nuestro redactor encargado de la sección de perros hidrófobos, y nos dice:

—Acabo de ver un suceso esgarrifoso. Vengo trasbalsado. El corazón me hace patrip patrap...

—¡Garla y no desbarres!—le hizo Buendía, haciendo un rote.

Pues ha sido en la Gran Vía, esquina a la calle del Bou de la Plaza Nueva Venía gambando de aquello más, un coche de aquellos de upa tirado por dos caballos que hacían gozo de debueno.

—¡Nos impacientamos, pallús! — hicimos a coro.

—¡Qué bestias!

—¡Mira que recibirás!

—¡Me refiero a los caballos, palluses! ¡Eran le color de rosa!

—¡Bola!

—¿Os jugáis un pez?

—¡Pero, trozo de coniam! ¿Dónde caray has visto caballos de color de rosa?

—¿No hay rosas blancas?, socas, más que socas! Eran blancos como el enaguas que sale de la bugada

—Es que está azulado.

—A su lado estaba un farol, que al venir los caballos corriendo como una mala cosa no se apartó. El choque fué espantoso. El cochero cayó al suelo y quedó con la cabeza separada del tronco.

—¡Horror!—dijimos, esgarrifados.

—Ya veis si tengo motivos para venir como vengo. Dadme 3 pañas para agua naf.

—Y un carnero—hizo Buendía, que sabe un nido.—¿Y cuándo lo entierran?

—A quién?

—Al cochero decapitado.

—Cuando la diñe.

—¿Pues no se fué al otro barrio de golpe y vuelta?

—¡No! Tiene un ñaño en la closca, pero a los diez minutos ya renegaba con toda naturalidad.

—¡Ay vatua la magnesia! ¿No decías que había quedado con la cabeza separada del tronco?

—Del tronco de caballos, sí, señor. Bueno: ¿me dais las tres pelas o no?

Un tintero voló raudo y aterrizó en la nariz del reporter. Su estado es grave.

Una mujer en el agua, o un guardia que mete los pies al cubo

Ayer, un urbano que iba matando la estona por el muelle tuvo un susto de casa el ancho. A menos de 200 metros una mujer, entre los 20 y los 60 años, se cayó al agua, haciendo ¡plaf! El urbano, todo esgarrifado, apretó a correr, piernas ayudadme, para ver si la sacaba del agua.

La fulana nadaba con aquella afición y el urbano, con ligereza y ecuanimidad, comenzó a desnudarse todo seguido. Primero se quitó la americana, después la armilla, los zapatos, etc., etc. Al cabo de media hora, ya listo, el urbano cogió un bote y comenzó a empaitar a la fulana.

Cuando la atrapó, la cogió por debajo la ajella y la subió si os place por fuerza a la barca. Ella le endiñó un mástic.

—¡Caray!—hizo el urbano.—¿Así paga que le haya salvado la vida?

Y ella, dándole un golpe de puño, hizo:

—¡Gamarús! ¿No ve que estoy haciendo la travesía del puerto a nado?

Y se volvió a tirar al agua, dejando al urbano con un palmo de nariz.

★ ★ ★

Anuncios

CABALLERO, 23 años de casado, desea cambiar esposa rubia, de cuarenta años, conservada, dulce y caya, por morena fogosa con pasta. — *Bético,* 61.

JOVEN de 22 años, desea protección de viuda neurasténica. Especialista en ejercicios al trapecio y juegos de manos. — *Bético,* 369.

CABALLERO, con, desea señora joven sólo para dormir. — *Bético,* 41.

SE ofrece tocador de guitarra para rascar espalda a personas obesas. 20 años de práctica. — *Bético,* 112.

¡MUJERES! Si queréis casaros, buscad novio en la Agencia Sistacs. Los tiene de todos los calibres. Precios variados según su estado. — Giriti, núm. 602.

PARA conservar el vigor de la juventud lo mejor es no pasar de los 20 años. Esto lo conseguiréis leyendo la obra «Sinapismos ultramontanos», de Calentí y Vamp.

PERRO, policía secreto, se vende. Tiene un olfato espatarrante. A dos kilómetros, huele la tostada. — *Bético,* 22.

¿QUEREIS tener hijos? Visitad al doctor Cabús. Es el más joven y fuerte de la ciudad. — Colón, 34.

—Veig que es dóna molt bona vida!
—Sí, miri: des que m'he donat a la mala vida.

—Es a dir, que ve del «Novetats»?

—Sí, senyor. Vinc de l'estrena de *Bola de Neu*, d'en Carles Soldevila, una comèdia en tres entreactes que està molt bé.

—En tres entreactes?

—Home, dic en tres entreactes, perquè dels actes amb prou feines si hom se n'adona, car el més llarg dura deu minuts. En canvi, el entreactes són interminables i no acaben mai de passar.

—Pero l'obra està bé?

—El conte i el diàleg és deliciós; ara, teatralment, no és gran cosa.

—I *Leonor*?

—*Leonor, o el problema domèstic* és un sainet que no és sainet, però que resulta una caricatura plena de gràcia i d'enginy.

—El públic?

—El públic, nombrós, satisfet i disposat a aplaudir-ho tot i a no tornar-hi l'endemà.

—Doncs a «Romea» encara tiren amb *Un milionari del Putxet*, que va pel camí de passar de la cinquantena representació.

—Si no recordo malament, la setmana passada vàrem dir que parlaríem de *La barca vella*.

—Just, ja n'hi parlaré jo. Es tracta d'una obreta poètica, passadeta de moda, però discreta, que el públic va rebre amb simpatia. Val a dir que la companyia la va representar amb amor i en féu una obreta d'art.

—No ha vist pas les noves girls del «Nou»?

—Oh! No me'n parli! Mai no havia vist unes girls tan ben fetes. N'hi ha per llogar-hi binocles!

—Així, va disfrutar?

—Què diu? Vaig sortir treient foc pels queixals i amb ganes d'entrar a *saco en Gante*.

—Em fa venir ganes d'anar-hi.

—Vagi-hi, que no se'n penedirà.

—I ara, què més hi ha de nou?

—Res més.

—Cine al «Tívoli», cine a l'«Olímpia» i els altres segueixen igual.

—Al «Còmic» Roxana encara aguanta i a «Eldorado» el mestre Serrano va explotant la parròquia.

—Llestos, doncs, per aquesta setmana?

—Llestos i fins la setmana entrant.

—Estigui bonet.

CANVI DE NOM

El banquer Jordi del Vall, acompanyat del seu amic Pep Molsa, aquella nit, en una casa d'aquelles de gresca nocturna, tingueren una *bronca* amb unes fulanes i fins hi va haver d'intervenir l'autoritat en forma de *sereno*.

I el *sereno*, malgrat les protestes dels dos acompanyants, els va portar a la delegació.

A en Pep Molsa, un fresc que vivia un bon xic a l'esquena del seu amic, això d'anar a la delegació el tenia poc preocupat. Es el que ell pensava:

—Per haver fumut un màstic a un lloro, no em portaran al pal.

Però al banquer don Jordi del Vall sí que el preocupava l'assumpte. Vistes ja les coses amb sang freda, l'empipava això que es pogués saber que ell, tan respectable, tan seriós, tan formal, tan *gente bien*, de nit anés a córrer casotes de mala nota. Era

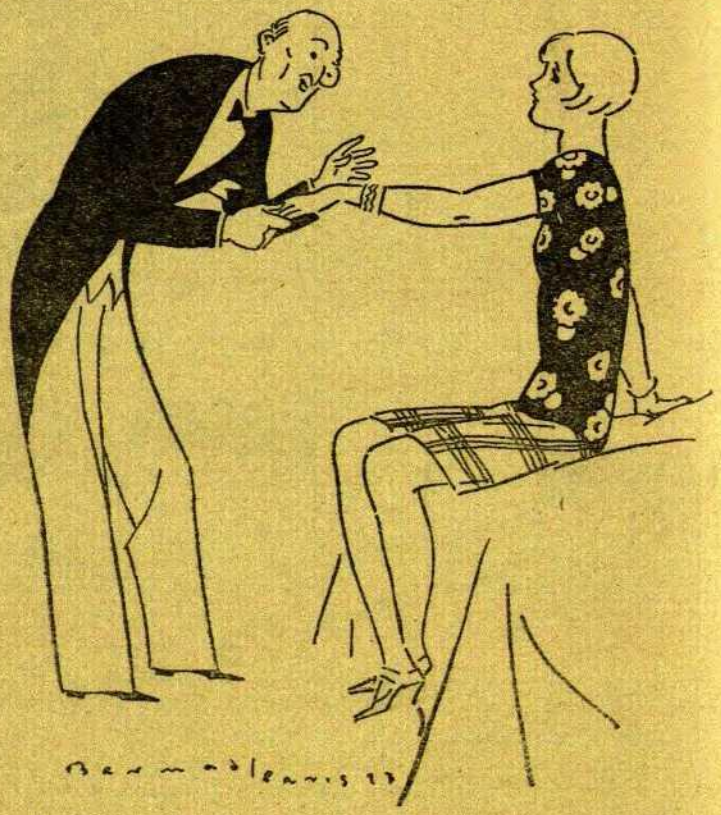

—Per vostè m'ho gastaria tot!
—Miri que li escuraré la bossa!

un escàndol que el perjudicaria. Es faria *parte*, sortiria el seu nom al diari... I els seus enemics s'hi rabejarien. Decididament, era un mal pas per ell...

Per això, quan el delegat de policia li va preguntar com se deia, ell digué en veu baixa, a cau d'orella, a en Pep Molsa:

—T'agafo el nom. Busca-te'n un altre.

I digué en veu alta:

—Pep Molsa, per servir-lo.

A continuació, el delegat preguntà a en Pep:

—I vostè, com se diu?

I el xicot, tranquilament, sense preocupar-s'hi, respongué:

—Jordi del Vall, banquer.

* * *

QUESTIÓ DE QUARTOS

En Renalias sosté que en aquest món, amb quartos, tot s'arregla.

I és tal la crença que té en aquest principi, que sempre surt de casa disposat a aplicar-lo, la qual cosa vol dir que sempre porta uns quants bitllets a la cartera.

L'altre dia, per la Granvia, va veure una xicota que el va engrescar. Plena, bonica, amb uns ulls espeterrants i unes formes capaces de marejar a Sant Antoni, a en Renalias se li va aparèixer com una Venus ciutadana. I la va seguir.

—Que n'és de maca!... Vol acompanyar-me a casa, *prenda*?

—Deixi'm estar.

—Apa, bufona. Agafarem un taxi...

—No molesti...

—Si em té trastocat. Apa, animi's, dona...

—No sigui impertinent...

—Es que amb mi serà feliç, dona...

—Miri que el seu atreviment li costarà car...

En Renalias somrigué, es tragué la cartera i preguntà:

—Quant, poc més o menys?

I ella no va poder per menys de riure.

* * *

ABRICS DES DE 27'50 A 125 PESSETES (Confeccionats)
Diferents dibuixos, qualitats i models
Trajo estam, a mida, des de . . . . 75 a 150 pessetes
Abric » » » . . . . . 75 a 150 »
Pantalons a mida, des de . . . . . 17 a 24 »
Trajo panyo, exprés per a Turista, des de. 45 a 70 »
Trinxeres, des de . . . . . 75 a 125 »
TALLADORS DE 1.ª CATEGORIA: ELEGANCIA, PROMPTITUT, ECONOMIA
Gran Sastreria Laietana (La del Rellotge): 40, Via Laietana, 40
NOM REGISTRAT

ELS VUITCENTISTES «PAPITESCOS» : : : :

(RECULL)

Visità un observatori,
amb la dona de bracet,
el ximple de don Gregori,
i un que no era gens ximplet,
mentre ell el cel mirava,
l'altre a sa dona abraçava.
—Dec ésser cec o dec 'ser borni;
no veig res—deia amb *enfado*.
—Miri un xiquet amb *cuidado*,
i ha de veure a Capricorni.

Frederic Rahola

Casco romà i un pendó,
sandàlies, cota de malla!
Que és la tomba d'Escipió?
—Vas d'un capità manaia.

Damàs Calvet

—Que la dona m'ha faltat,
em diuen tots els amics—
deia en Roc amb la mà al front.
—No m'ho puc treure d'aquí!

Pere Manaut Taberner

No atino per què l'Agnès,
tan atractiva i simpàtica,
'sent al vint de cada mes,
com si un fat la subjugués

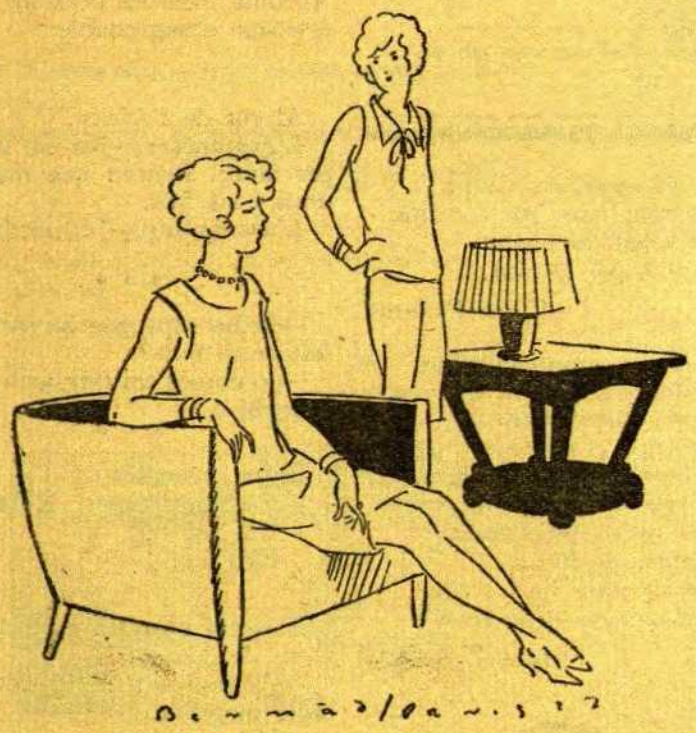

—Què t'ensenya el professor nou?
—No siguis indiscreta, Maria.

—Vaja, que no es queixarà de mi, Rafel. Permeto que em cobreixi...

es torni *rara* i llunàtica.
No sé que cap decepció
mogui amb fúnebre ressò
de son sentiment la tecla;
només sé que és una regla
que no té pas excepció.

Joan Pons i Massaveu

Deia un dia don Ambròs
a un que anava de gorra:
—Si demà puja a la torre,
li daré un dinar d'arròs.

Josep Maria Pascual

Sobre de si les casades
es passen, en tenint fills,
més que en els més grans perills,
hi hagué opinions encontrades.
Uns que sí... altres que no...
tothom triomfar pretenia,
i un (que per mi ho entenia)
digué, finint la qüestió:
—De criatures, la Clara
n'ha tingut nou, per fortuna,
i si la vèieu, ni una
li'n faríeu, per la cara.

Alfred Pallardó

Després del pronunciament
—la Gloriosa, que es diu ara—
hagueren forçosament
de desocupâ el convent
les monges de Santa Clara.
I un vell, d'aquests de veïnat,
que per res es preocupen,
exclamava, esgarrifat:
—A quin temps hem arribat,
que les monges desocupen!

Apelles Mestres

EL CARNET

Després d'haver ballat amb la Lluïsa, en Ramonet — un noi ensopit de naixença—l'acompanyà al seu lloc i asseient-se-li al costat començà a donar-li rasca.

—Sap, senyoreta, quin procediment segueixo per anotar els meus pensaments?

—Vostè dirà.

—Els apunto cada dia en una llibreta. Pensada que tinc, pensada que anoto.

—I fa molt temps que el té aquest carnet?

—Sí! Ja fa dos anys.

—Així, digui que ja deu tenir a prop d'una pàgina plena...

En Ramonet no ho entengué.

★ ★ ★

CONTES INSTANTANIS

(A PELA LA GROSSA)

L'esposa llegeix una carta de sa mare.

—Mira, Ramon, el que la mamà diu per tu: que t'envia un petó de tot cor.

—Ho veus com és ta mare?... Aprofita totes les ocasions per a ésser-me desagradable.

* * *

Al cor de l'Africa.

L'explorador.—No em mateu, per favor. Penseu que tinc una dona i sis fills.

L'antropòfag.—Jo, també.

* * *

—Ja ho saps que ha sortit un setmanari nou?

—Jo només em faig amb quinzenaris...

* * *

Entre promesos:

—En què penses, Robert?

—En res.

—Egoista!

* * *

El gran cirurgià es frega les mans de content.

—Aquest matí he fet una operació magnífica.

—Ha anat bé?

—No. Però he cobrat sis mil duros.

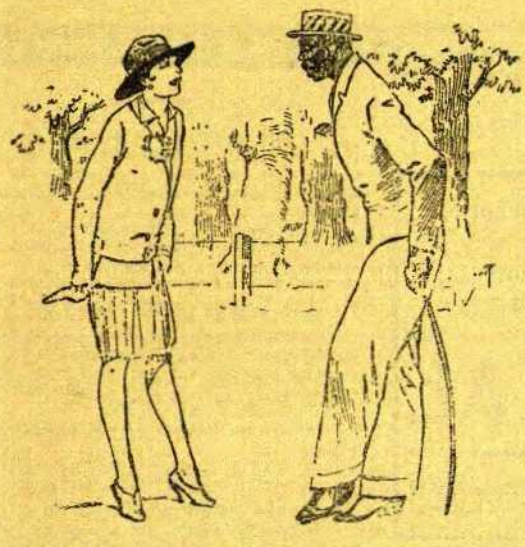

—Ha nascut a París? Jo l'hauria pres per un negre.

(De *Pêle-Mêle.*)

—He observat que ha estat parlant mentre he donat la conferència.

—No ho cregui pas. Es que somnio alt.

(De *Le Dimanche Illustré.*)

—Però, mamà... Per què no em deixes mai sola amb el meu promès?

—Perquè es casi amb tu, paula.

(De *Parisiana.*)

—Com! En camisa davant d'un desconegut!

—Ara precisament me l'anava a treure!

Reflexió d'una, pentinada a «lo Papitu»:

—Em demana un ris dels meus cabells. Em voldrà prendre el pèl?

(De *Parisiana.*)

Suprem argument:

—Si les seves faldilles fossin tan llargues com la seva llengua, no ensenyaria els genolls!

(De *London Opinion.*)

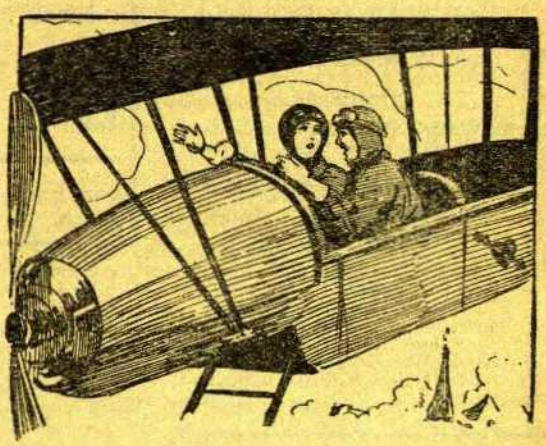

—Vull fer-li un petó.

—Si no està quiet, miri que crido!

(De *Pêle Mêle.*)

—A Nova York, cada vint minuts un auto atropella un home.

—Pobre home! Estarà fet malbé!

(De *Sniper.*)

—Es horrorós! He perdut la cartera.

—Has mirat bé totes les butxaques?

—Totes menys la de l'infern de l'americana. No m'atreveixo. Si tampoc no la trobés, conec que em moriria del disgust.

(De *Dozfbarbier.*)

—No insisteixi. Tinc un amant.

—Perdoni. La creia casada.

(De *Parisiana.*)

Un periodista barceloní que ha anat a Lourdes, diu que ha vist un miracle.
—De debò?
—Sí. He vist una senyora que es va deixar a la taula del restaurant una cartera plena de bitllets.
—I què?
—Que al vespre la va trobar al mateix lloc. Digueu si no és un miracle!

Un anunci llegit en un diari parisenc:

«Carinyosa mamà busca per a la seva filla un gos danès, de bona estampa. Raó...»

Ves a quin extrem ha arribat el món!

Un setmanari d'una ciutat catalana—el nom de la qual no diem, per raons que vostès comprendran—porta un anunci d'un collegi de senyoretes, que diu:

«Les pensionistes no troben a faltar el calid de l'«home» familiar...»

Mau!

El senyor Ru... està indignat.
—Què li passa?
—Acabo d'acomiadar el meritori. Tot el sant dia se'l passava fent l'idiota imitant-me a mi...

Llegim:

«Se ha celebrado un homenaje a un médico que ha sido leñador.»

Quines ganes de fer la santíssima a en *Paulino*!

Serás un Don Juan Tenorio,
sin que cojas ningún mal,
si usas, como es notorio,
los lavajes LA IDEAL

LA IDEAL
GOMAS
San Ramón, 2 (junto Conde Asalto)
BARCELONA

I llegim, que a Bucarest, una senyora centenària, cansada de viure, s'ha suïcidat.
Ens en fem càrrec.

En un te de moda, una senyoreta ensenya a una altra la seva fotografia.
—He sortit moguda, oi?
—Estàs natural, noia.

En P.... és un enemic dels solters. Voldria veure a tothom casat.
—Jo—deia dies passats un amic seu—als solters els castigaria...
—Doncs jo—digué en P....—m'aconteniria amb fer-los casar.

Un cap d'estació humorista és el de R...
—Arribo tard per a l'exprés de Madrid?—li pregunta un viatger que arriba atrafegat.
—No, senyor. Arriba aviat.
—He d'esperar molt?
—Fins demà la tarda...

A un condemnat a mort li va preguntar el director de la presó:
—Condemnat, vol un cigar?, vol café?, vol rom?...
I respongué ell:
—Voldria un vaset de l'elixir de llarga vida...

Sangrar-se amb salut.
—Figura't, noi, que acabo de trobar en Milà, i li demano un duro i em diu que està arruïnat.
—Jo també ho estic!

—Es cert, Quim, que al seu piset algun cop hi ha entrat una senyora decent?
—Sí! Ara, que no n'hi ha sortit cap!

TEATRO COMICO
Todas las noches, y lunes, jueves, sábados y días festivos, dos obras de gran éxito: la revista de la alegría NOT-YET y la obra cumbre de LUNA ROXANA
150 artistas — Espléndida presentación

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
EL DRET DE LES DONES

LA OSTRÍCOLA CATALANA
Casa fundada l'any 1887
Fill de Eulogi Obregón
Ostres verdes de Marennes i Portugueses
Especialitat en tota classe de marisco
Rourich, 13 : Telèfon 2295-A
BARCELONA

TOTS ELS DIES EL MES GRAN ESPECTACLE DE BARCELONA

TEATRE CATALA ROMEA
Gran Companyia
VILÀ-DAVÍ
Gran èxit del sainet en 4 actes
Un milionari del Putxet o la vestidura no fa la figura
d'en MANTUA

DEPILATORI BORRELL
L'úpic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Venda en perfumeries a 3'50 ptes. pot

Entre metge i client, en plena Plaça de Catalunya:

—Com està, senyor Rafecas?

—Bé, senyor doctor. Es a dir, bé... Així.... així... Tinc un refredat molt fort, però me'l cuido...

—Quina imprudència!

A l'Ateneu es parla de coses transcendentals.

Com volen que els humans s'entenguin?—diu en LL...—Es compta que en el món hi ha 2,800 llengües diferents.

—I està clar que la gent no s'entén!—exclamà el senyor P.....—Aquí tenen la meva dona, que és espeterrant l'embolic que fa amb una sola...

D'un diari de València:

«Embutidos y forrajes para caballerías...»

Deuen alimentar els cavalls amb sobressada!

En M....., empedernit fumador en pipa, sempre les gasta de les més barates.

—Les que prefereixo—diu—són les de terrissa.

—Per què?

—Perquè quan cauen a terra no cal ajupir-se a collir-les.

Llegit en un diari de Texas:

«Voldria casar-me amb la vídua d'un executat per la justícia, puix estic segur que així no es podria passar el dia alabant-me les virtuts del difunt...»

No ens negaran que és d'un humorisme ben americà.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

FRICOT

RES MILLOR PER A LA PELL

ÈXIT grandiós de la LOTION LADIL

l'únic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin

CARRER DE LA UNIÓ 5 FARMACIA

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÁ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent

Premiades amb Medalla d'or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Academies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SANGRE: DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5'50 PESETAS CAJA

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, PESETAS 5'50 FRASCO

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 PESETAS FRASCO

PRODUCTO DEL LABORATORIO SOKATARG. Oficinas, calle del Ter, 16. Teléfono 564 S. M., Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACARRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Besòs Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURECO CABALLERO RONYA

que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86 Centres d'Específics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

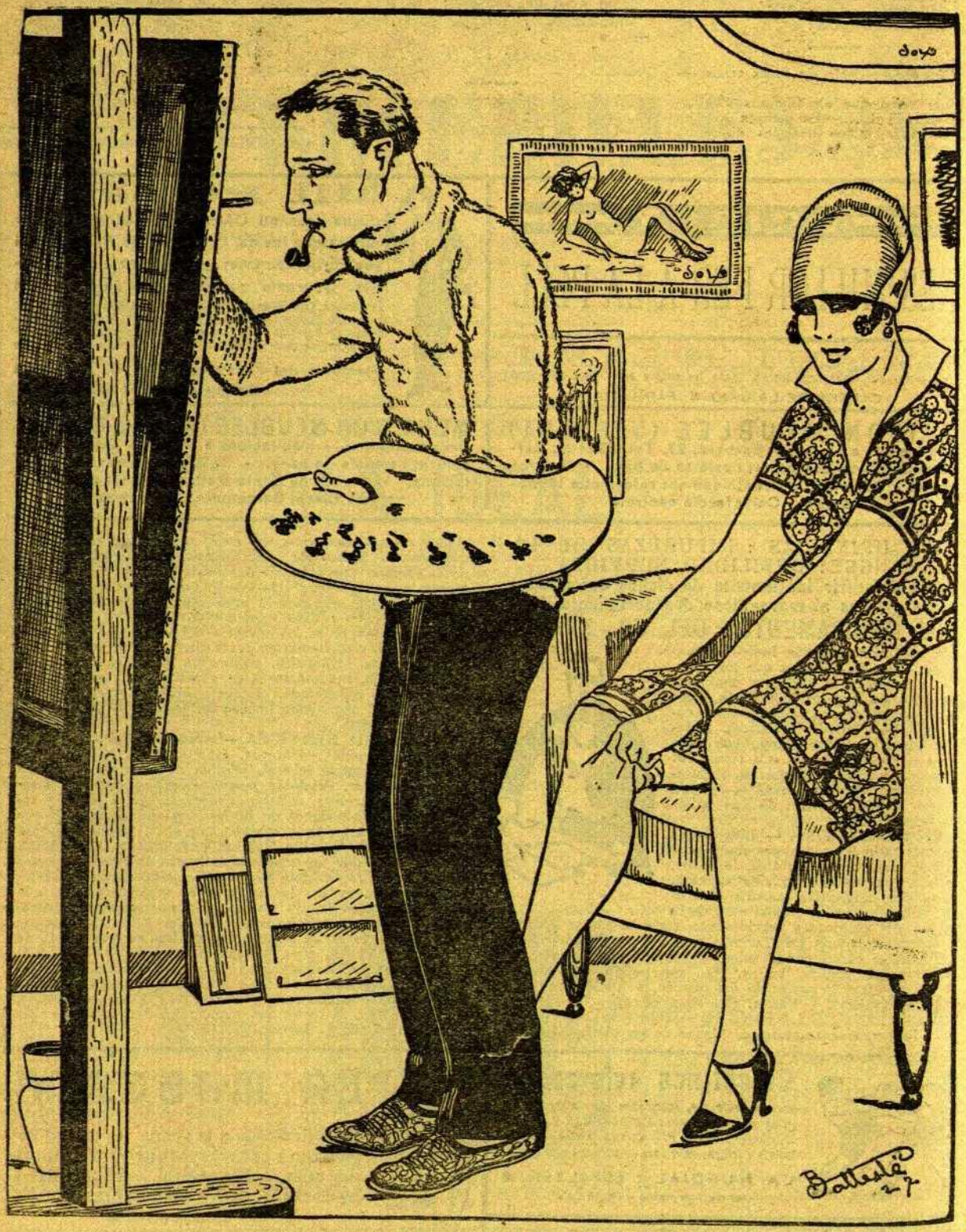

—I ja ho sap ta mare que poses per un pintor?

—No. Ella es pensa que faig de figurant a la revista. No ho consentiria pas que em despullés davant d'un home.